

Korrektiv for, at Livsforsikringsvirksomheden gennem dem lededes ind i solide Baner.

Altsaa, dette er for mig Hovedbetragtningen, at den her satte Grænse er nødvendig for at sætte en naturlig Grænse for Anskaffelsesomkostningernes Vækst og for at stille den danske Livsforsikringsvirksomhed paa en bedre Fod over for Udlandets sagkyndige Kritik, end det tidligere var muligt. Jeg tror, at det vilde gøre et meget slet Indtryk, naar man i Sverige efter den skandinaviske Kommissions Indstilling har 5 Aar, og man faktisk i Udlandet bebrejder os, at vi ligge med for store, uafskrevne Anskaffelsesomkostninger, om vi saa gave os til at udvide Grænserne for Amortisationen meget betydelig ud over, hvad der inden Loven var den gældende Praksis. Det er nemlig et andet, meget stærkt Argument mod det ærede Medlem for Slagelse, at disse 5 Aar ere ikke en Spændetrøje, som Lovgivningsmagten vil lægge den private Livsforsikringsvirksomhed i, og hvorved man vil indskrænke dens Frihed til at gøre, hvad den hidtil har gjort paa Livsforsikringsområdet, men de 5 Aar ere accepterede ganske frivilligt af Selskaberne. Selskaberne have kunnet gøre, hvad i Alverden de vilde, om det saa var aldrig saa galt, da Tilstanden var fuldkommen lovløs, men alle de af dem, som ere baserede paa et solidt og rationelt Grundlag, have dog frivilligt taget mod de 5 Aar som Amortisationstid, og de have kunnet klare sig dermed.

Dette hører man undertiden benægtet, og det ærede Medlem for Slagelse fremkom med nogle Udtalelser, som jeg vilde ønske, at han havde undladt at fremkomme med. Han sagde, at et Selskab kunde ikke klare sig med 5 Aar uden paa en af tre Maader: enten ved at anbringe sine Penge letsindigt eller ved at jage Medlemmerne ud — eller i alt Fald paa kunstig Maade begunstige Afgang — eller ved at forlange betydelige Indbetalinger à fonds perdu. Dette sidste har desværre ikke fundet Sted. Jeg er en stor Ven af Indbetaling à fonds perdu. Jeg tror, at en af Lovens heldbringende Virkninger, selv om der ikke i den staaar noget om fonds perdu-Indbetaling, vil blive den, at man vil komme ind derpaa. Det er ganske overordentlig heldigt, at det bliver Praksis, at naar private Folk ville starte et Livsforsikringsselskab, maa de sætte en Driftskapital deri, og at en Del deraf maa betragtes som virkelig Driftskapital i samme Forstand som i andre Forretninger, at den gives til Drif-

ten og saaledes, at den ikke senere skal restitueres.

Nej, Selskaberne have i Virkeligheden meget godt kunnet klare sig med de 5 Aar. Der kan tænkes Undtagelsestilfælde. Saa vidt mig bekendt er vistnok det eneste Eksempel, vi inden for de rationelle danske Livsforsikringsselskaber have paa en længere Amortisationsfrist end 5 Aar, netop et Selskab, som har erhvervet et andet Selskabs Portefeuille. Efter Sigende — der foreligger jo endnu ikke Regnskab — skal det have taget en længere Amortisationstid, men det et ekceptionelt Tilfælde. Over for saadanne ekceptionelle Tilfælde kunde man naturligvis for de bestaaende Selskabers Vedkommende maaske have en lempende Regel i Loven — det skal jeg lade staa hen, det kan være en af de Ting, vi kunne afhandle mellem 2den og 3die Behandling — men at de 5 Aar bør blive staaende som Regel og navnlig som absolut bindende Regel for fremtidig stiftede Selskaber, det anser jeg for at være uden for enhver Tvivl. Det ærede Medlem for Slagelse behøver paa ingen Maade at frygte for, at Tilgangen af ny Selskaber derved skulde standses. Det kan gerne være, at der kan komme en Standsning i nogle Aar, men det vil, som det ærede Medlem ogsaa indrømmede, paa ingen Maade være af det onde. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at han ikke just mener, at der i de nærmeste Aar er tilstrækkelig stor Brug for ny Livsforsikringsselskaber. Naar denne Tilgang maaske standses i nogle faa Aar, ligger det jo ikke i, at det er umuligt at arbejde efter Loven, men i, at Markedet allerede er overfyldt. Naar den Tid senere kommer, da der endelig bliver Brug for ny Selskaber, ville de kunne komme og virke ogsaa med Loven og Bestemmelsen om de 5 Aar — derom er der aldeles ingen Tvivl.

Naar det ærede Medlem ønsker at forøge det Beløb, der kan udbetales som Udbytte til Aktionærerne og som Bonus, ud over hvad der er foreslaaet i Lovforslaget, er det ud fra en noget lignende Betragtning, nemlig den, at det ellers ikke skulde være muligt at starte ny Selskaber, da der ikke kunde antages at være Aktionærer, som vilde nøjes med et saa ringe Udbytte, eller forsikrede, som vilde nøjes med en saa ringe Bonus i de første Aar som det, der er forudsat i Loven. Jeg tror, at det ærede Medlems Betragtning i den Henseende heller ikke er rigtig. Forstandige Mænd, som have anbragt Penge i